

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
47000 Karlovac

Poslovni broj: P-432/2025-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu u ime Republike Hrvatske, po sutkinji Sylviane Kraljević, u pravnoj stvari tužiteljice MARIJANA BLAŽIĆ iz Karlovca, Kneza Trpimira 1, OIB: 04213578997, zastupana po punomoćnici Ireni Blauhorn odvjetnici u Karlovcu, Tuškanova 10, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, zastupan po Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, Lopaššićeva 6, nakon glavne javne rasprave zaključene 26. veljače 2026. u nazočnosti tužiteljice, zamjenice punomoćnice tužiteljice Isabelle Zajec odvjetnice zaposlene u uredu odvjetnika Davora Bartolca, Karlovac, Tuškanova 10 i zamjenika punomoćnika tuženika Lukasa Bošnjaka odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., po objavi 22. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена odredba čl. 2. Ugovora o kreditu, broj 3237729026, kreditna partija broj 7106585198 solemniziranog kod javnog bilježnika Sonja Obrovac Skira iz Pule, Laginjina ulica 2, pod brojem OV-2069/14 dana 24.06.2014.g., u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Tužena ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 dužna je tužiteljici MARIJANI BLAŽIĆ iz Karlovca, Kneza Trpimira 1, OIB: 04213578997 isplatiti iznos od 345,08 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.06.2014.g. pa do isplate, u roku od 15 dana.

III. Tužena ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 dužna je tužiteljici MARIJANI BLAŽIĆ iz Karlovca, Kneza Trpimira 1, OIB: 04213578997 naknaditi ovim postupkom prouzročene parnične troškove u iznosu od 464,06 eura zajedno sa zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude 22. 4. 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je 20.06.2014.g. sa tuženom sklopila Ugovor o namjenskom kreditu, broj 3237729026, kreditna partija broj 7106585198 solemniziranog kod javnog bilježnika Sonja Obrovac Skira iz Pule, Laginjina ulica 2, pod brojem OV-2069/14 dana 24.06.2014.g. kojim ugovorom je tužiteljica podignula kredit u iznosu od 47.907,11 EUR u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen prethodno citiranim ugovorom.

D o k a z: uvid u prilog pod B/ i C/

2. Odredbom čl. 2. prethodno citiranog ugovora, u dijelu „e) Naknade i troškovi“ određeno je da se „Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

Temeljem navedene odredbe, tužena je od tužiteljice, dana 30.06.2014., naplatila iznos od 2.600,00 kn/345,08 EUR na ime troškova „isplata kredita- u korist naknade“, što je vidljivo iz prometa po kreditu u kojem je predmetna uplata evidentirana 30.06.2014.g. pod brojem 001.

D o k a z: uvid u prilog pod C/

3. Tužena je predmetnu odredbu čl. 2. Ugovora o kreditu iz toč. 1. ove tužbe, u dijelu „e) Naknade i troškovi“ unijela u ugovor bez da su stranke o toj odredbi pojedinačno pregovarale, što je protivno čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003., 46/2007., 79/2007., dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, time da je sukladno čl. 87. st. 1. ZZP-a, posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost.

Sukladno članku 81. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

Nadalje, sukladno čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

Ugovorna odredba čl. 2. predmetnog ugovora o kreditu, u dijelu u kojem je navedeno da se „Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, unaprijed je bila pripremljena od strane tužene, o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale niti je tužiteljica imala utjecaja na njezin sadržaj, te ista, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu tužiteljice kao potrošača.

Naime, iz prometa po kreditu vidljivo je da je tužena 30.06.2014.g. naplatila iznos od 2.600,00 kn u korist „isplata kredita- u korist naknade“, međutim tužiteljica niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, odnosno koje je to stvarne

troškove vezane uz „obradu“ predmetnog ugovora o kreditu tužena mogla imati, a koje je bila dužna snositi tužiteljica, imajući u vidu da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike zaposlene u tu svrhu.

Tužiteljica stoga smatra kako navedena odredba čl. 2. predmetnog Ugovora o kreditu nije niti jasna niti određena, budući iz iste nije vidljivo koje je to troškove odnosno naknade bila dužna snositi tužiteljica i u kojem iznosu, a osim toga, visina naknade vezana je uz Odluku o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, a koja je podložna jednostranim promjenama od strane tužene.

Iz svega navedenog proizlazi kako je odredba čl. 2. u dijelu „e) Naknade i troškovi“ predmetnog ugovora nepoštena, a samim time ništetna, slijedom čega tužiteljica smatra da joj je tužena dužna vratiti plaćeni iznos, i to zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja.

D o k a z: saslušanje stranaka

4. Sukladno svemu prethodno navedenom, tužiteljica po punomoćnici podnosi ovu tužbu i predlaže da sud po provedenom postupku donese sljedeću presudu:

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 2. Ugovora o kreditu, broj 3237729026, kreditna partija broj 7106585198 solemniziranog kod javnog bilježnika Sonja Obrovac Skira iz Pule, Laginjina ulica 2, pod brojem OV-2069/14 dana 24.06.2014.g., u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“

II. Tužena ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 dužna je tužiteljici BLAŽIĆ MARIJANI iz Karlovca, Kneza Trpimira 1, OIB: 04213578997 isplatiti iznos od 345,08 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30.06.2014.g. pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Tužena ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 dužna je tužiteljici BLAŽIĆ MARIJANI iz Karlovca, Kneza Trpimira 1, OIB: 04213578997 naknaditi ovim postupkom prouzročene parnične troškove, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

5. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva utvrđenje ništetnim odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 3237729026 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 20. lipnja 2014.g te s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 2.600,00 kn/345,08 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 24. lipnja 2014. godine pa do isplate.

Odredbom čl. 2. d. Ugovora o kreditu propisano je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

6. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se prethodno navedena ugovorna odredba imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga, dok ne spori visinu tužbenog zahtjeva.

7. STATUSU TUŽITELJA KAO POTROŠAČA

Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se

takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 19/2022, dalje: ZZP) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

Tužitelj činjenice i dokaze koje bi potkrijepile potrošačku svrhu ugovora, nije predočio tijekom postupka. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP-a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti.

Također, uvažavajući tumačenje Zakona o zaštiti potrošača, za ocjenu je li fizička osoba potrošač nužno je ocijeniti sve okolnosti svakog konkretnog pravnog odnosa, pri čemu poglavito uvažavati temeljna načela Zakona o obveznim odnosima (NN 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, dalje: ZOO), načelo savjesnosti i poštenja, a sve u cilju sprječavanja mogućih zlouporaba u namjenskom trošenju sredstava.

Dokaz: - rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-1748/2021 od 27.05.2021.

- rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl.br. GŽ-1562/2021 od 05.10.2021.

- rješenje Županijskog suda u Splitu posl.br. GŽ-633/2021 od 14.07.2021.

Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

8. O NAKNADI ZA OBRADU KREDITA

Tužitelj predmetnom tužbom zahtijeva da se utvrdi ništetnom i bez pravnog učinka odredba čl. 2. d. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

Tužitelj nadalje s prethodno navedene osnove zahtijeva isplatu iznosa od 2.600,00 kn/345,08 EUR zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 24. lipnja 2014. godine pa do isplate.

Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom i to iz sljedećih razloga.

9. Ugovorna odredba je jasna, razumljiva i lako uočljiva

Tuženik ističe kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva.

Naime, sukladno odredbi čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Na jednak način određeno je i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo.

Tako je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5.

propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.

Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 55. st. 2. ZZP-a, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir priroda proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.

Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, dakle, tužitelj je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe.

Tuženik je tužitelja o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužitelju jasno iskomunicirali da postoji obveza tužitelja, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita.

Tuženik u privitku dostavlja izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, a u kojoj se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava.

Navedeno znači da su sigurno službenici tuženika komunicirali s tužiteljem vezano za plaćanje naknade za obradu kredita, iz razloga što se plaćala nakon odobrenja kredita i iz razloga što se morao utvrditi model plaćanja naknade. Drugim riječima, tužitelj ne može tvrditi da nije bio svjestan ekonomskih posljedica vezano za ugovaranje odredbe kojom se utvrđuje njegova obveza za plaćanjem naknade.

Dokaz: - cit. izvadak iz Upute

10. Dodatno se napominje da naknada za obradu kredita predstavlja naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput:

- . operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.),
- . materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.),
- . troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine),

povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

11. Tuženik ukazuje na recentnu odluku Suda EU u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.).

Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu.

U glavnom postupku koji je povod pokretanja prethodnog postupka pred Sudom EU tužitelj je podnio tužbu s ciljem da se utvrdi nepoštenost odredbi o naknadi za upravljanje koja je bila određena u visini od 2,4% godišnje za razdoblje od 20 godina i isplatnoj naknadi koja je bila određena u iznosu od 40 000 mađarskih forinti i to jer u ugovoru nisu konkretno navedene zauzvrat ponuđene usluge.

I u ovome pojedinačnom predmetu tužitelj također navodi kako je riječ o ugovornoj odredbi koja jasno ne navodi koje usluge Banka naplaćuje, odnosno, koji su troškovi pokriveni naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita kao niti da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelj o naplati predmetne naknade bio informiran.

Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatnu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13.

Tako je Sudu EU postavljeno prvo pitanje koje glasi:

“Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?”

Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su, ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju.

Dokaz: - odluka Suda EU C-621/17

12. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem:

„8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“

Dokaz: - presuda Županijskog sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine

13. S obzirom na sve navedeno, očito je da su navodi tužitelja o nerazumljivosti naplaćene naknade u ovome pojedinačnom postupku u cijelosti neosnovani s obzirom na jasno određenje naknade koja se naplaćuje prilikom obrade kredita, a koja ne mora sadržavati koje se sve usluge i troškovi pokrivaju u zamjenu za predmetne iznose koji se naplaćuju temeljem navedene ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

14. Ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama

Tuženik također ističe (suprotno navodima tužitelja) da odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZZP-a.

O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi:

“Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?”

Zaključak Suda EU je da čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku

– koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača.

Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, Sud EU dalje navodi kako činjenica da usluge pružene u zamjenu za naknadu za upravljanje i izlaznu naknadu nisu konkretno određene ne znači da odredbe koje se na njih odnose ne odgovaraju zahtjevu transparentnosti navedenih u čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13, pod uvjetom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.

Kao što je i ranije navedeno, uzimajući u obzir okolnosti ovoga pojedinačnog slučaja, a osobito:

- odnos naplaćene naknade i odobrenog iznosa kredita,
- nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa,
- sve obavijesti i informacije koje je tužitelj imao za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu,

jasno proizlazi zaključak da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu.

Slijedom navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

15. PRIGOVOR ZASTARE

U konačnici, tuženik ističe prigovor zastare na ovo potraživanje tužitelja, jer je naknada naplaćena 2014. godine.

Naime, ukoliko bi naslovni sud iz bilo kojeg razloga smatrao da bi cit. odredba bila nepoštena, na zahtjev tužitelja ima se primijeniti petogodišnji rok od dana plaćanja. Obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2014. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja ove tužbe proteklo je više od deset godina, što dakle čini da je potraživanje tužitelja u zastari.

Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate od dana 30.06.2014. godine, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan.

Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamata i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o

zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

Navedeno mišljenje Vrhovni sud potvrđuje i u odluci posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. godine: „Naime, ugovorne strane iz ugovora o zajmu koji je ništav iz razloga što su njime ugovorne strane protuzakonito ugovorile plaćanje u stranoj valuti treba u smislu odredbe čl.214. ZOO smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“

Dokaz: - zapisnik sa sjednice Građanskog odjela VSRH od 05.03.2004.

- cit. Odluka

16. Slijedom navedenog, razvidno je da ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

17. O ODLUKAMA SUDA EU U PREDMETIMA C-224/19 I C-84/19

Tužitelj navodi kako se na ovaj pojedinačni postupak trebaju primijeniti zaključci Suda EU u predmetima C-224/19 i C-259/19 s obzirom da je riječ o činjenično identičnim slučajevima kao i u ovome pojedinačnom postupku.

Međutim, tuženik ističe kako se predmetne odluke uopće ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak te da su tumačenja tužitelja u cijelosti samoinicijativna i neosnovana i to iz sljedećih razloga.

Naime, odluke Suda EU imaju se tumačiti i primjenjivati na pojedinačne postupke koji se vode pred nacionalnim sudovima ne samo ovisno o činjenicama predmeta koji je povod za donošenje odluke Suda EU već ovisno i o nacionalnim propisima u odnosu na koje se zahtijeva tumačenje prava Europske unije.

Tužitelj tako neosnovano ističe da se navedene odluke trebaju primijeniti u ovome pojedinačnom postupku obzirom da u potpunosti zanemaruje odredbe nacionalnih zakonodavstava koji su bili primjenjivi u tim predmetima i u odnosu na koje odredbe je Sud EU-a tumačio odredbe europskog zakonodavstva.

Naime, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači odredbe Direktive 93/13 u odnosu na španjolsko nacionalno zakonodavstvo i to Zakon 2/2009 o sklapanju potrošačkih ugovora o zajmu od 31. ožujka 2009. koji u članku 5. stavku 1., naslovljenom „Obveze transparentnosti cijena“, između ostalog, propisuje:

„Poduzeća slobodno utvrđuju svoje provizije, uvjete i troškove koji se mogu prebaciti na potrošače, bez drugih ograničenja osim onih vezanih uz nepoštene odredbe u ovom zakonu [...] kao i u [Kraljevskom zakonodavnom dekretu 1/2007].

„Provizije ili naknade ili troškovi prebačeni na klijenta moraju odgovarati stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima. Usluge koje kupac nije izričito prihvatio ili zatražio ne dovode do nikakve provizije ni nikakva troška.“

Tako Sud EU, uzimajući u obzir odredbe španjolskog Zakona 2/2009, tumači članak 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad

financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. (v. para. 23, 72 i 78.).

Dokaz: - cit. odluka

18. Nadalje, u predmetu C-84/19 Sud EU raspravljao je zahtjeve koji su bili upućeni u okviru triju sporova (C-252/19, C-84/19 i 222/19) između triju kreditnih institucija i to o naplati iznosa koji te kreditne institucije zahtijevaju od potrošača na temelju ugovora o potrošačkim kreditima i to sukladno odredbama poljskog nacionalnog zakonodavstva. 9

19. Predmet raspravljanja svih triju predmeta je tumačenje Direktive 93/13 o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima i Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkim kreditima u odnosu na poljski Zakon o potrošačkom kreditiranju kojim je bio propisan maksimalan iznos nekamatnih troškova kredita koji se određivao prema točno određenoj matematičkoj formuli. (v. para 22.).

Tako su pitanja nacionalnog suda u svim trima predmetima bila usmjerena na tumačenje Direktive 93/13 i Direktive 2008/48 s obzirom na propisani maksimalni iznos nekamatnih troškova kredita.

Tako, primjerice, svojim pitanjem u predmetu C252/19 nacionalni sud koji je uputio zahtjev pita treba li članak 3. točku (g) i članak 22. Direktive 2008/48 tumačiti na način da im se protivi nacionalno zakonodavstvo u pogledu potrošačkog kredita kojim se utvrđuje način izračuna maksimalnog iznosa nekamatnih troškova kredita koji se mogu nametnuti potrošaču, dok pitanjem u predmetu C84/19, sud pita treba li članak 1. stavak 2. Direktive 93/13 tumačiti na način da se njime iz njezina područja primjene isključuje ugovorna odredba kojom se utvrđuju nekamatni troškovi kredita prema gornjoj granici utvrđenoj nacionalnim zakonodavstvom koje se odnosi na potrošački kredit ako se tim propisom predviđa da se nekamatni troškovi kredita ne duguju za iznos koji premašuje tu gornju granicu ili ukupan iznos kredita.

Dokaz: - cit. odluka

20. Dakle, predmet razmatranja u postupku C-224/19 je tumačenje Direktive 93/13 u odnosu na španjolsko nacionalno zakonodavstvo koje je davalo mogućnost naplate naknade za otvaranje (ulazne naknade) pod uvjetom da takva naknada odgovara stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima pa Sud EU govori o postojanju eventualne neravnoteže u pravima i obvezama među strankama ukoliko naknada za otvaranje ne odgovara tim stvarno pruženim uslugama ili nastalim troškovima;

21. Predmet razmatranja u postupku C-84/19 je tumačenje Direktive 93/13 i Direktive 2008/48 u odnosu na poljsko nacionalno zakonodavstvo koje je propisivalo maksimalan iznos nekamatnih troškova (kao što je ulazna naknada) koje banka može naplatiti.

22. S obzirom na navedeno, primjena navedenih odluka u ovome pojedinačnom postupku bila bi jedino moguća u slučaju primjene hrvatskog nacionalnog zakonodavstva koje bi svojim sadržajem odgovaralo gore navedenom zakonodavstvu.

Međutim, s obzirom na zakonodavstvo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog kredita i naplate naknade za obradu kredita, zaključci Suda EU u navedenim predmetima nisu primjenjiva u ovome slučaju.

Naime, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa).

23. Dakle, zakonodavac niti je ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti.

Točnije, tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine („Narodne novine“, broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“ pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Sve do stupanja na snagu navedenog zakonodavstva nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje ugovaranja predmetne naknade za obradu kredita.

Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) je glasila:

„Članak 3.1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“

Naposlijetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.)

S obzirom na navedeno, očito je kako se utvrđenja Suda EU u navedenim predmetima ne mogu primijeniti na ovaj pojedinačni postupak već bi jedino ispravno bilo primijeniti odluku Suda EU u predmetu C-621/17 koja činjenicama postupka i primjenjivom zakonodavstvu odgovara ovome pojedinačnom postupku.

Slijedom svega navedenoga ne može se smatrati da bi predmetna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama pa da bi se ta odredba imala smatrati nepoštenom/ništetnom.

24. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

25. U dokaznom postupku sud je pročitao Ugovor o kreditu, promet po kreditu, Opće uvjete za poslovanje s građanima, te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

26. Predmetnom tužbom tužitelj zahtijeva da sud utvrdi da je nišetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 2. Ugovora o kreditu, broj 3237729026, kreditna partija broj 7106585198 solemniziranog kod javnog bilježnika Sonja Obrovac Skira iz Pule, Laginjina ulica 2, pod brojem OV-2069/14 dana 24.06.2014.g., u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“ Radi se o deklaratornom zahtjevu radi utvrđenja nišetnosti osporene odredbe ugovora o kreditu. Pored toga zahtijeva i isplatu iznosa koji je tužitelj platio na ime sporne naknade.

27. Nesporno je da su stranke sklopile predmetni ugovor o kreditu, da ugovor o kreditu sadrži spornu odredbu o naknadi za obradu kredita, da je tužitelj platio navedenu naknadu, a nesporna je i visina tužbenog zahtjeva.

28. Nadalje, što se tiče naknade za obradu kredita/naknade za prijevremenu otplatu kredita treba ukazati na praksu Suda Europske unije odnosno presudu Oceano Grupo Editorial SA i Salvat Editores SA v Rocio Murciano Quintero i drugi kojom je utvrđena obveza nacionalnih sudova da ex offo ispituju nepoštenost spornih odredbi bez obzira radi li se o materijalnim ili postupovnim odredbama.

29. Sud EU u svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio je da je nepošteno, bez pregovaranja s potrošačem, tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni, a nema sumnje da hrvatski sudovi moraju slijediti praksu Suda EU kao obvezujuću.

30. Tužitelj ističe kako je predmetni ugovor o kreditu, pa i odredba o naknadi za obradu kredita unaprijed formulirani standardni ugovor tuženika, a na koju odredbu tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Tuženik nije dokazao da bi tužitelju kao potrošaču od strane tužene banke bilo omogućeno pojedinačno pregovaranje o spornoj ugovornoj odredbi kao ni o visini naknade za osporenu naknadu.

31. Iz navedenoga proizlazi da je ostvaren prvi uvjet da bi se predmetna odredba o ulaznoj naknadi smatrala nepoštenom, a posljedično tome i nišetnom. Osim toga, osnovano smatra tužitelj da mu je predmetnom ugovornom odredbom uzrokovana znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer da nije prihvatio ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, isti bi bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade). Pored navedenoga navedenim postupanjem je povrijeđeno načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa (čl. 4. ZOO-a).

Sud ukazuje na ustaljenu praksu Vrhovnog suda RH i to na njegove odluke broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024., Revd-1601/2024 od 30. travnja 2024., Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024. U svim navedenim odlukama, Vrhovni sud RH je potvrdio ništetnost ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva iz razloga što su tužene banke ugovarale naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, bez pojedinačnog pregovaranja, na tipskim obrascima ugovora, bez pojašnjavanja potrošaču o kakvim se troškovima radi, a što je sve uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a što sve za posljedicu ima ništetnost ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva.

32. Ne stoji navod tuženika da su sporne ugovorne odredbe valjane i jasne, lako uočljive i razumljive te zbog toga što su jasno određene navedenim odredbama Ugovora o kreditu poštene, zakonite i valjane. Osnovano tužitelj navodi da je banka kreditna institucija čiji je osnovni posao davanje kredita i za to ima zaposlene djelatnike i čitavu postavljenu infrastrukturu, a sve troškove ugovora o kreditu snosio je tužitelj pa tužitelju nije niti jasno koji su to posebni troškovi koji su nastali samo zbog tužiteljeva ugovora. Radi se dakle o odredbi koja nije razumljiva niti transparentna jer nije određeno na koji način i po kojim parametrima će se formirati visina naknade pa je na taj način tužitelj sasvim sigurno stavljen u neravnopravan položaj jer je dužan platiti naknadu za koju ne zna pokriću kojih troškova služi, na koji način će se formirati njezina visina i koja je osim toga podložna jednostranom određivanju od strane tuženika, odlukom na koju tužitelj ne može utjecati.

33. Nadalje, u članku 1021. ZOO-a propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom je odredbom dakle definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate, iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti nikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a što znači da je tuženik u predmetne ugovore o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, a zbog čega je navedena odredba ništetna.

34. Na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda 05.11.2020.g. broj Su-IV-308/20 donijet je zaključak da su ugovorne odredbe iz ugovora o kreditu vezane za naknadu za zatvaranje kredita ništetne ako se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Taj princip vrijedi i za ulaznu naknadu, odnosno naknadu za obradu kredita, koju tužitelj također potražuje u ovom postupku.

35. Tuženik navodi kako je tužiteljevo potraživanje u zastari jer je istekao petogodišnji zastarni rok od dana uplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Prigovor zastare je u cijelosti neosnovan i protivan ustaljenoj sudskoj praksi i pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2). Naime, prema istom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH zastarni rok u slučaju restitucijskog

zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, razvidno je kako je tuženikov prigovor zastare neosnovan i kako potraživanje tužitelja nije u zastari, a pogotovo imajući u vidu činjenicu da tužitelj tek ovom tužbom zahtjeva utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, te o naknadi za prijevremenu otplatu kredita.

36. Tuženik navodi kako osporava tužiteljev zahtjev za isplatu zateznih kamata jer se isti ne može smatrati nepoštenim stjecatijem. I ovaj prigovor je neosnovan. Naime, tužitelj ističe da u ovom konkretnom slučaju, budući da je tuženik koristio ništetnu ugovornu odredbu u potrošačkom ugovoru o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i budući da je odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe nepošteni stjecatij. Stoga, tužitelj ima pravo zahtijevati zateznu kamatu od dana plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva pa do isplate. (VSRH broj Rev-1051/2023 od 3. travnja 2024.).

37. Iz izvedenih dokaza, dakle, posebno iz stranačkog iskaza tužiteljice proizlazi da je kredit korišten u cijelosti za privatne svrhe za kupnju zemljišta u Medulinu s namjerom izgradnje građevinskog objekta na tom zemljištu, koje je međutim morala prodati s obzirom jer su se izmijenile njene privatne životne okolnosti, iz čega proizlazi da je kredit koristila isključivo u potrošačke svrhe.

38. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude.

39. Zatezna kamata dosuđena je od dana kad su troškovi na ime osporenih naknada plaćeni, po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO-a.

40. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. ZPP-a.

41. Trošak tužitelja za zastupanje po punomoćniku odvjetniku odmjeran temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 138/2023. – u nastavku teksta: Tarifa) u visini od 50 bodova kako slijedi: za sastavljanje tužbe iznos od 100,00 eura (Tbr.7.t.1.), sastavljanje podneska od 7. 10. 2025. – očitovanje na odgovor na tužbu, iznos od 100,00 eura (Tbr.8.t.1.), zastupanje na ročištu 26. 2. 2026. iznos od 100,00 eura (Tbr.9.t.1.) i zastupanje na ročištu za objavu presude iznos od 50,00 eura (Tbr.9.t.3.), što zbrojeno i uvećano za PDV iznosi 437,50 eura. Tom iznosu treba dodati trošak sudske pristojbe za tužbu od 13,28 eura i za presudu od 13,28 eura, stoga ukupni trošak tužiteljice iznosi 464,06 eura.

42. Na parnični trošak dosuđena je zatezna kamata od dana donošenja ove presude do isplate temeljem odredbe članka 30. stavka 2. Ovršnog zakona

(„Narodne novine“ broj 112/12., 25/13., 9/14. i 55/16. – dalje: OZ) po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO-a.

U Karlovcu 22. travnja 2026.

Sutkinja Sylviane Kraljević

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude i rješenja može se podnijeti žalba u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude i rješenja. Žalba se predaje pismeno u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda, a podnosi se Županijskom sudu.

Dostavljeno:

1. Irena Blauhorn, odvjetnica u Karlovcu
2. Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6

Broj zapisa: **9-30886-9cbce**

Kontrolni broj: **0a109-10e07-8886b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Sylviane Kraljević, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.